

Impressieverslag Marjanne Oomen

April-juni 2007

En daar ging ik dan.. het vliegtuig in. Op naar mijn stage!! Hartstikke spannend natuurlijk en daarbij had ik er super veel zin in. Na eerst 2 gesprekken in Nederland was het voor mij zeker dat ik mezelf kon voorbereiden voor de stage in Bali! Geweldig en ik keek er dan ook ontzettend naar uit.

Een maandje later stond ik op het vliegveld in Denpasar. Ik werd opgehaald, dus kon meteen Lovina verwelkomen. Ik was toch wel een beetje zenuwachtig voor alle nieuwe dingen die op me afkwamen en zouden komen.

In de eerste week van april kon ik dan echt gaan beginnen. En vond het toch wel spannend om de eerste groepen te zien en mijn collega's te leren kennen. Door het meteen hartelijke ontvangst door iedereen was het voor mij niet moeilijk om me al snel helemaal thuis te voelen.

Nadat ik de namen van mijn collega's leerde kon ik met de namen van de kinderen beginnen. Dat was meteen een hele opdracht met zoveel kinderen, zeker omdat hier iedereen minstens twee namen heeft. Naast de vele nieuwe gezichten was het voor mij ook erg wennen aan de temperatuur daar het hier (bijna) altijd 30 graden is. Vanuit Nederland was ik gewent om te activiteiten te hebben op een dag, maar dat is hier niet vol te houden. Na de eerste weken heb ik me dan ook aan het ritme van dit klimaat aangepast.

Gedurende drie maanden liep ik 5 dagen in de week stage bij de stichting. Elke dag om 8 uur beginnen tot een uur of 4 a 5 uur. Vermoeiend, maar erg leuk. Omdat ik de taal niet spreek bleek het een hele uitdaging om de kinderen de juiste oefeningen te laten doen. De kinderen hadden ook wel eens niet in de gaten dat ze therapie hadden op dat moment en wilde dan veel liever gewoon doorspelen. Dan moet je wel je creativiteit gebruiken om toch je doel te bereiken! Voor mij was het dan wel eens moeilijk om niet zomaar achter een kind aan te lopen en het niet meteen te weten wat te doen. Ik denk hierbij vooral aan een jongen die 3 keer per week therapie kreeg; Okta. In het begin van mijn stage kon hij net lopen en wilde hij dit dan natuurlijk ook niets liever doen. Door zijn enthousiasme en willetje zat ik af en toe met mijn handen in het haar. Door hem onder andere heb ik goed geleerd om in te spelen op wat hij aan het doen was en vooruit te zien wat ik uiteindelijk wel zou willen bereiken.

Elke woensdag middag werd er met de uitbehandelde groep een circuitje gedaan. Dat was hartstikke leuk om te doen. Ik probeerde de hele groep in actie te houden en met lol een oefening te laten doen. De chaos waarmee dit af en toe gepaard ging zorgde alleen maar voor nog meer plezier. Ook vond ik het erg leuk om te zien met hoeveel plezier en enthousiasme de kinderen het circuitje uitvoeren.

Naast de oefeningen in de zaal ben ik ook vaak met de kinderen in het zwembad gegaan. Omdat de kinderen vaak erg enthousiast waren, waren we met zijn allen al heel tevreden als ze veel plezier in het bad hadden en door heel het zwembad heen,

zwemmen, trappelen, spetteren. De met bloemblaadjes door ons uitgezette estafette maakte het feest compleet.

In de tijd dat ik als stagiair bij de stichting werkte zijn we met een paar kinderen ook naar het nabij gelegen hotel gegaan om met dolfijnen te zwemmen. Dit om te kijken of dat deze therapie iets te bieden heeft voor de kinderen van de stichting. Voor veel kinderen was het heel vreemd om met deze dieren te gaan zwemmen. Ook zagen wij meteen dat de dolfijnen heel anders reageerde op de kinderen dan op volwassenen. Voor mij was het natuurlijk ook een super ervaring om te zwemmen met deze intelligente zoogdieren.

Als laatste wil ik graag over nog een jongetje hebben; Dewa. Dit jongetje kwam binnen met een naar binnen gedraaid voetje (klompvoetje). Met behulp van een gipsspalk is het voetje recht komen staan. Door de therapie die hij vervolgens bij de stichting heeft gekregen heeft hij geleerd om het voetje nu net zo te gebruiken als zijn andere voetje. Ik heb dit hele proces van dichtbij kunnen zien. Dit geeft dan ook een hele voldoening om te zien dat met de middelen en therapie zoveel bereikt kan worden. Geweldig!

Uiteindelijk ben ik 13 weken bij high5 rehab als stagiair geweest. Die weken zijn voor mij echt omgevlogen. Ik heb het super naar mijn zin gehad bij de stichting en in Lovina. Ik ben dan ook erg blij dat ik de mogelijkheid heb gehad om hier mijn laatste stage te lopen en daarmee mijn diploma heb behaald. De dingen die ik heb gedaan en geleerd bij de stichting zijn me dan ook erg dierbaar.

Ik heb veel over het vak, over de mensen en over mezelf geleerd. Deze ervaring is dan ook een onderdeel van mij persoonlijk geworden en zal onder andere invloed blijven hebben op mijn toekomstige werk als fysiotherapeute.

Bedankt voor alles!!

Marjanne Oomen

